तमुवाच ततो राजा त्वरितो गमने नृपः ।
विद्यानकृदयज्ञं मां संख्याने च विशारदं ॥ २० ॥
वाङ्कस्तमुवाचाथ देहि विद्यामिमां मम ।
मत्तो ऽपि चाश्वकृदयं गृह्णाण पुरुषर्षभ ॥ २१ ॥
ऋतुपर्णस्ततो राजा वाङ्कं कार्यगौरवात् ।
कृयज्ञानस्य लोभाच्च तथेत्येवाब्रवीद्वचः ॥ २२ ॥
यथोक्तं त्वं गृह्णाणेदमक्षाणां कृदयं परं ।
निक्षेपो मे ऽश्वकृदयं त्वयि तिष्ठति वाङ्क ॥ २३ ॥
तस्यानकृदयज्ञस्य शरीराद्विःसृतः कलिः ।
कर्कोटकविषं तीक्ष्णं मुखात्सततमुद्वमन् ॥ २४ ॥
ततो विषविमुक्तात्मा स्वं रूपमकरोत्कलिः ।
तं शप्तुमैच्छत्कुपितो निषधाधिपतिर्नलः ॥ २५ ॥
तमुवाच कलिर्भीतो वेपमानः कृताञ्जलिः ।
कोपं संयच्छ नृपते कीर्तिं दास्यामि ते परां ॥ २६ ॥
इन्द्रसेनस्य जननी कुपिता माशपत्पुरा ।
यदा त्वया परित्यक्ता ततो ऽहं भृशपीडितः ॥ २७ ॥
अवसं त्वयि राजेन्द्र सुदुष्खमपराजित ।
विषेण नागराजस्य दह्यमानो दिवानिशं ॥ २८ ॥
शरणं त्वां प्रपन्नो ऽस्मि शृणु चेदं वचो मम ।
ये च त्वां मनुजा लोके कीर्तयिष्यन्त्यतन्द्रिताः ॥ २९ ॥
मत्प्रसूतं भयं तेषां न कदाचिद्भविष्यति ।
भयार्त्तं शरणं यातं यदि मां त्वं न शप्स्यसे ॥ ३० ॥
एवमुक्तो नलो राजा न्ययच्छत्कोपमात्मनः ।
कलिस्त्वन्येन नादृश्यत्कथयन्नैषधेन वै ॥ ३१ ॥